

Taloudellinen kehitys Yhdysvalloissa

K. Comannin, C. D. Wright'in ynnä muiden mukaan kirjottanut M. HÄHL.

(Copyright by M. Hahl 1920.)

III.

MAANVILJELYS JA SEN SIVUELINKEINOT JA KALASTUS.

Kalastus. Yhdeksi toimeentulon ja myöskin rikkauden lähteeksi verrattain aikaisin muodostui Uudessa Englannissa kalastus. Merenlahdet olivat rikkaita kaloista. Massachusettsin lahdesta saatiin kaloja niin paljon että Salem ja Marblehead voivat lähettää vuosittain useita laivanlasteja kuivattua kalaa Län-i-Indian saarille ja Euroopan katolisiin mihin. Yksistään Cod-kalaa lähetettiin jo vuotena 1641 kolmesataa tuhatta kappaletta ulkomaan markkinoille.

Valaat myöskin asuskelivat siirtolain ensimmäisen vuosisadan aikoina Uuden-Englannin rannikoilla. Ja niistä saatiin haluttua markkinatavaraa: valaan luuta ja valaan öljyä. Yhden ainoan valaan saaminen merkitsi noin kuudentoista punnan tuloja. Ensin näitä jättiläisiä pyydettiin rannaltakasin, heittämällä harpuuneja niiden selkään, mutta pian opittiin lähtemään veneiden kanssa ulapalle ja iskemään siellä harpuuni hengittämään kohonneen valaan niskaan. Valaan pyynnistä kehittyi tuottava ja suuremmoinen pyydystämisen- ja kauppa-ala. Kuvaava sen ajan valasrikkaudelle on erään senaikuisen saarelaisen innostava ennustus. Hän katsellessaan valaiden temmelystä lahdessa sanoi: — "Tuolla on vihreä kenttä josta meidän lapsemme lapset voivat mennä leipänsä hakemaan." — Niin ei kuitenkaan käynyt. Seitsemännentoista vuosisadan kalastajien lasten lapset eivät enää nähneet valaita Uuden Englannin rannikoilla kuin aivan sattumalta jonkun. Yhä kiihtyvä valaan pyydystys ajoi valasparvet verrattain pian pois rannikolta, ja kun niitä ajettiin takaa syvälle vedelle, ne hävisivät saavuttamattomiin Uuden Englannin kalastajilta. Myöhemmin rakennettiin valaanpyyntilavoja ja lähdettiin ajamaan tätä arvokasta kauppataavaraa perästä aina Behringin salmille saakka.

Maan omistus. Kuten jo ennemmin on mainittu maa siirtoloissa kuului joko yhtiöille, luovutuskirjan saaneille omistajille tai yhdistyksille, kuten "Onnenetsijän" siirtoloissa. Ennenpitkää kuitenkin huomattiin että "yhteinen" omistusjärjestelmä ei suinkaan ole parhaimpia takaamaan mahdollisimman suurta tuotantoa ja yhteiskunnan menestystä. Syyinä sellaiseen havaintoon ei suinkaan ollut eikä ole koskaan ollut yhteisomistus, mutta alkuperäiset tuotantovälineet, jotka asettavat ristiriidan ihmisen ja ihmisen välille liian suureksi yhteisomistuksen vallitessa. Senpätähden muutamilla paikkakunnilla oli luovuteltu eekkerin ja parin kolmen eekkerin suuruisia maakappaleita yksityisesti käytettäväksi yhteisen viljelyksen ohella. Virginiassa kyläkuntien edustajat (House of Burgesses) ensimmäisessä istunnossaan vaativat, että uutiasukkaulle annettaisiin täysi omistusoikeus sataan eekkeriin maata, nimittäin sellaisille, jotka olivat suorittaneet 12 puntaa kymmenen shillingiä yleisiä osakkeita vastaan ja asuivat siirtolassa. Tämä vaatimus oli tähdätty Englannissa olevia siirtolan osakkeen omistajia vastaan, ja tulikin se hyväksytyksi. Sen jälkeen jokainen osakkeenomistaja "On-

nenetsijain" yhdistyksessä sai maata sata eekkeriä ensimmäisellä luovutuksella ja toisen sata eekkeriä lisää sitte kun hän oli maansa asuttanut.

Edellämainittu oikeus, samalla kun se edisti tuotantoa, antoi alun suurem-
moielle maan anastukselle keinottelua varten, nykyaikaiseen malliin. Sen kautta
"Onnenetsijain" yhdistykset tulivat suurien maa-alueiden omistajiksi. John
Martin — joka oli yksi sen yhdistyksen perustaja, joka asutti alueen Jamesjoen
varrella — esimerkiksi luovutti itselleen ja yhdistys-tovereilleen 80,000 eekkeriä
käsittävän maa-alan.

Tämän kahden sadan eekkerin luovutusjärjestelmä sittemmin ulotettiin kaik-
kiin Virginian asukkaihin — orjia lukuunottamatta. Tällä tavalla hankittuna maa
siis maksoi kaikkein kustannuksineen vähän toista shillinkää eekkeri.

Mutta maanmakuun päässeet siirtolan asukkaat eivät tyytyneet kahteen sa-
taan eekkeriin. He hankkivat ja saivat kuuluisan "päälukuioikeuden" maan anas-
tamiseen. Jokainen "Onnenetsijain" osakkeenomistaja, joka maksoi työkykyisen
työläisen, miehen tai naisen, matkakustannukset Englannista Amerikkaan sai viisi-
kymmentä eekkeriä lisää maata ensimmäistä luovutusta kohti ja viisikymmentä
eekkeriä toista luovutusta kohti, siis yhteensä sata eekkeriä. Tätä käyttivät ki
maakeinottelijat hyväkseen siten, että he itse kulkivat edestakaisin Englannin ja
Amerikan väliä ja kuljettivat perheitänsä, ja ottivat jokaista henkilöä kohti jok-
kaiselta matkalta sata eekkeriä maata. Ja lisäksi maakonttorit tulivat petoksen
pesäpaikoiksi. Englantilaisen herrasmiehen tarvitsi vain pistää pikkujumarahaa
maakonttorin virkaillijan käteen ja hän sai luovutuskirjan maahan, vaikka ei mak-
sanutkaan kenenkään matkustannuksia Englannista Amerikkaan, tai mikä pi-
hempi, sai luovutuskirjan niin monta henkilöä kohti kuin itse ilmoitti haluavansa.
Loppujen lopuksi tämä maakonttoreissa alettu petkutus sai viimein — lain vah-
vistuksen.

Vuotena 1705 hyväksyttiin laki, joka antoi oikeuden kenelle tahansa saada
50 eekkeriä maata viiden shillingin maksulla, ehdolla että rakentaa maalle asun-
non ja kolme eekkeriä panee viljelykseen kolmen vuoden kuluessa ja pitää muut-
tamia elukoita.

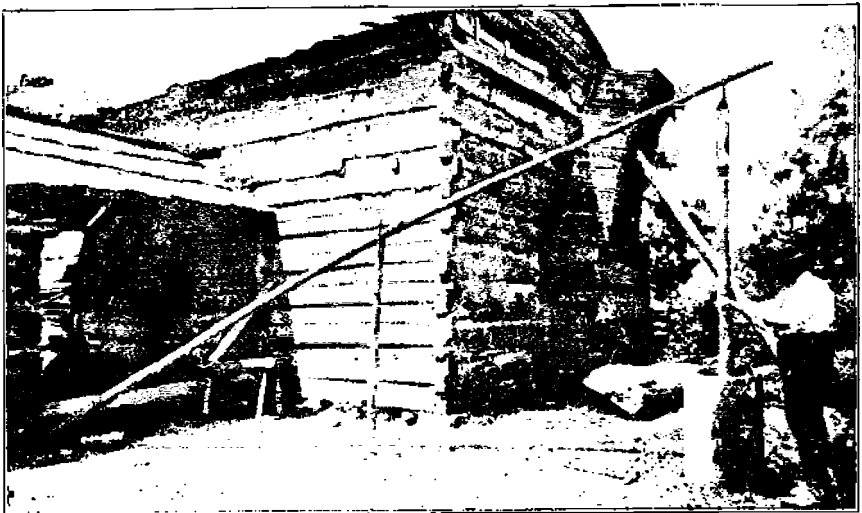
S u u r o m i s t u s . Jo ennen yleisiä maansaantioikeuksia olivat etevimmät
riistäjät keinotelleet maita haltuunsa suuret määrät. Vuotena 1625 "Onnenetsi-
jain" yhdistyksen jäsen oli oikeutettu vain sadan eekkerin maakappaleeseen ja
myöhemmin sai toisen sata lisää, mutta jo seitsemännentoista vuosisadan lopulla
Virginiaassa maatilojen keskikoko oli seitsemänasataa eekkeriä ja hyvin monilla oli
hallussaan tuhansia eekkeriä.

Uudessa Englannissa oli kuitenkin maata saatavana vapaasti. Vuotena 1766
ostettiin Iroquoisien indiaanihallitukselta Mohawk-laakso ja maakonttooreita avat-
tiin. Maakonttoreista luovutettiin maata vapaasti, ehdolla että uutisasukas saat-
taa viljelykseen kolmen vuoden aikana viisi eekkeriä jokaista hallussaan olevaa
viittäkymmentä eekkeriä kohti. Mutta suuret maaomistajat, ne jotka olivat saa-
neet suuria maa-alueita kuninkaallisella luovutuksella, menettelivät edelleenkin
maidensa kanssa mielensä mukaan, luovuttelivat ystävilleen suuria alueita tai myi-
vät niitä maakeinottelijoille. "Ihmisystävä" William Penn'kin tarjosi maatansa
viiden tuhannen eekkerin paloissa sadan punnan hinnalla palan, ja lisäksi ostaja
sai viisikymmentä eekkeriä vapaasti lisämaata jokaista maahan tuottamaansa "pal-
velijaa" kohti. Viiden sadan eekkerin maapaloja tarjottiin jokaiselle, joka voi
omilla kustannuksillaan tulla perheineen maallensa asumaan. Silloin ostelivat
suuria maa-alueita sellaiset englantilaiset ja saksalaiset maahan siirtyjät joilla oli
jonkun verran varoja.

New Jerseyyn siirtola tarjosi jokaiselle miehelle, joka voi varustaa itsensä pyssyllä, ampumatarpeilla ja kuuden kuukauden ruokavaroilla ja oli milloin tahansa valmis saapumaan kuvernöörin kutsusta sotapalvelukseen, 150 eekkeriä maata vapaasti ja saman verran jokaista miestyöläistä tai orjaa kohti, jonka hän oli tuottanut omilla kustannuksillaan, ja naista kohti 75 eekkeriä.

Loordi Baltimore jo vuotena 1636 tarjosi tuhannen eekkerin alueen jokaiselle joka voi tuoda viisi uutisasukasta tullessaan. Maasta tarvitsi maksaa ainoastaan 20 shillinkiä vuodessa veroa. "Onnenetäjät", jotka toivat mukanaan suurimman määrän työläisiä ja erittäinkin jos onnistuivat saamaan tuoduksi ammattilaisia, saivat kymmenen ja viiden tuhannen eekkerin alueita.

Jokainen tällä tavalla maa-alueita haltuunsa saanut "Onnenetsijä" jakoi maansa mukansa tuomilleen työläisille puhtaasti feodalijärjestelmän perusteella.

Maiseln jauhaja vipusinmyllyllä.

Uutisasukkaat olivat vuokralaisia ja maksoivat vuokran viljelemästään maasta joko rahassa tai maan tuotteissa, ja herransa kutsusta olivat valmiit milloin tahansa lähtemään taisteluun musketin ja ampumatarpeiden ja omien eväidensä kanssa. Vuotena 1676 perustettiin 60 sellaista feodaliauetta, jokainen kooltaan 3,000 eekkeriä.

Vapaille talonpojille annettiin myöskin maita suuromistajien loppumattomista maavarastoista. Marylandissa jokainen, joka omilla kustannuksillaan saapui Euroopasta, sai sata eekkeriä itselleen, sata eekkeriä vaimolleen, sata eekkeriä jokaista palvelijaansa kohti ja viisikymmentä eekkeriä jokaista lasta kohti. Sellaiset vapaat talonpojat maksoivat veroa vuodessa kymmenen paunaa vehnää jokaiselta viideltäkymmeneltä eekkeriltä. Mutta uutisasukkaiden maanviljelys ei kannattanut sellaisillakaan ehdoilla, sentähden koska alankoseuduilla olevat hedelmälliset suurviljelykset olivat niin tuottavia, että vapaa talonpoika ei voinut kilpailla niiden kanssa.

Carolinassa sen omistajat tarjosivat jokaiselle vapaille miehelle sata eekkeriä itseään, vaimoaan, jokaista lastaan ja jokaista miespalvelijaa kohti ja viisikym-

mentä eekkeriä jokaista naispalvelijaa kohti. Veroa oli puoli pencyä eekkeriä kohti vuodelta.

Georgian "ihmisystävälliset" t'rehtöörit antoivat jokaiselle uutisasukkaalle viisikymmentä eekkeriä ja työkalut, joilla hän voi alkaa viljelemään maastaan.

Maanviljelys. Ihmiset jotka tulivat englantilaisiin siirtoloihin, olivat pa he sitte ketä tahansa, olivat elämäntarpeita vailla. Senpätähden heidän täytyi turvautua maanviljelykseen ja muihin välittömästi elämäntarpeita tuottaviin keinoihin.

Varsinaiset uutisasukkaat olivat enimmäkseen köyhää väkeä, joilla ei ollut muuta kuin muutama shillinki tai parhaimmassa tapauksessa muutama punta joilla saivat maan haltuunsa. Sen lisäksi heillä oli pyssy ja muutamia latauksi ampumatarpeita. Ensimmäiset vuotensa he elivät kuten indiaanitkin: metsästyksellä ja kalastuksella, ja samalla tehden itselleen asuntoja, raivaten maata ja yrittäen sitä viljelykseen kuokan ja lapion kanssa.

Tavallisin uutisasutusjärjestelmä oli se että ensin katsottiin sopiva asuinpaikka, johon ajottiin rakentaa asunto. Mutta ennenkun elettiin asuntoa rakentamaan raivattiin pala maata puutarhaksi, johon tavallisesti istutettiin muutamia hedelmäpuita ja juurikasveja. Sitte vasta käytiin käsiksi asunnon rakentamiseen. Rakennukset tehtiin joko "talkoolla" yhteisvoimin, tai siten että "naapurit" tekivät määrättyt päivät työtä toisilleen "luonnossa maksua vastaan", se tahtoi sanoa, että vuoroteltiin toinen toisillaan auttamassa. Asunnot eivät suinkaan olleet kalliita farmitaloja. Useimmat uutisasukkaiden asunnoista rakennettiin vähemmillä kuin kahdenkymmenen punan kustannuksilla. Sitte kun talo oli rakennettu alettiin ahertaa maan raivaamisessa ja viljelysten kuntoon saattamisessa. Onnellisia olivat ne joilla oli hevonen työtä varten ja lehmä maidon saamista varten, mutta enemmistöllä uutisasukkaista ei ollut niitä ylellisyyksiä ensimmäisinä vuosina. Hevosen ja lehmän omistavat uutisasukkaat katsottiin olevan "vakavalla menestyksen tiellä."

Rahallista voittoa sellaisesta uutisasutusviljelyksestä ei suinkaan ollut toivotavissa, vaikkapa talossa olisi ollut hevoset ja lehmät. Liikennevälineiden puutteessa ei voitu kuljettaa tuotteita markkinoille sittekään kun niitä alkoi tulla yli omien tarpeiden. Kulkukelpoisten jokien varsilla olevat uutisasukkaat ainoastaan voivat kuljettaa tavaroitansa markkinoille ja päästä vaihdon ja kaupan kautta, hyötymään työnsä tuotteista niin että "rikkauksia" voitiin kasata varastoihin. Mutta omiksi tarpeiksi sensijaan saatiin yksinkertaisia elämän välineitä sitä runsaammin, mitä vaikeampi pääsy uutisasutuksilta oli kauppamarkkinoille.

Sitä mukaa kuin luonto alkoi antaa runsaampia viljasatoja uutisasukkaat kehittivät tuotantovälineitänsä. Jauhomyllyjä rakennettiin tuulen tai juoksevan veden voimalla käymään, ja alkuperäinen survinkeino sai siirtyä syvemmälle sisämaahan ja länteen päin pyrkivien uutisasukkaiden viljan hienonnusvälineiksi.

Uutisasutusten vanhetessa karjakin lisääntyi siihen määrään että saatiin kotieläinten lihaa tuoreena sekä suolattuna syötäväksi. Nahat parkittiin ja peitettiin kotona ja valmistettiin jalkineiksi omalle väelle. Omista lampaista alettiin saada villaa ja talon naiset kehräsivät ja kutoivat ja valmistivat vaatteita, jotka olivat kestävämpiä ja lämpymämpiä kuin heikot Englannista tuodut pumpulikankaat, joita varsinkin etelässä käytettiin orjilla, ja myöskin vapaa köyhempi väki käytti niitä. Päästyään "jaloilleen" uutisasukas ei tarvinnut ostaa välttämättömistä tavaroista muita kuin suolaa, myllynkiviä ja rautaesineitä.

Maan helppo saanti, "vapaan luonnon elämän houkutus" ja vihdoin jonkun-

lainen menestys itsenäisen elämän tiellä ne sitte alkoivatkin houkutellessa uutisviljelijöiksi yrittävän siirtolaisvirran Europan maista.

UUESSA ENGLANNISSA varsinaisille englantilaisille talvi oli kovempi kuin he olivat kotimaassaan kokeneet. Uuden Englannin graniittikalliot ja tiheään tavattavat kivikot eivät antaneet houkuttelevia lupauksia maan viljelyksen menestymisestä. Laaksoja lukuunottamatta maaperä oli hedelmätöin, europalaisen silmissä, ja kesä oli liian lyhyt englantilaisten viljalajien kasvattamiseen. Mutta ystävälliset Squanto-Indiaanit opettivat valkoisen miehen viljelemään maissia, he näyttivät kuinka istutetaan "intiaani-maissia" ja lannoitetaan maata — kaloilla. Uuden Englannin siirtolat olivat indiaaneille suuressa kiitollisuuden velassa, ja he myöhemmin maksoivat tuon velan alkujaan ystävällisille maan alkuasukkaille rai-vokkailta hyökkäyksillä heidän sukupuuttoon tuhoamiseksi.

Opittuansa maissin kasvatustaidon Uuden Englannin siirtolat saivat leipäviljaa omiksi tarpeikseen ja pian Uuteen Englantiin saapuneet "toivoretkeläiset" voivat viedä pitkin rannikkoa kalastusasemille myytäväksikin maissia ja suolattua sianlihaa. Kasviksia alettiin saada ja hedelmiä nünikään, kun oli hieman perhdytty maaperän ominaisuuksiin.

Ensimmäisen vuosisadan uutisasukkaat eivät suinkaan katselleet kaukaiseen tulevaisuuteen maata viljelykselle raivatessaan. Metsää, tänäpäivänä niin arvokasta, haaskattiin kilvalla ja lyhyessä ajassa turkiseläimet karkotettiin kauas sisämaihin. Alussa oli uuden englannin alueella turkiseläimiä suuret määrät. Merrimac, Kennebec ja Penosscotjokien päävirtojen varsilla oli majavia valtavat joukot, ja majavan nahat maksoivat jo siihen aikaan kahdestakymmenestä kahteenkymmeneen-viiteen shillinkiin kappale.

Vuidessä vuodessa (1631—1636) lähetti Plymouthyhtiö Englantiin majavan nahkoja 10,000 ja saukan nahkoja ja mustan ketun nahkoja lähes saman verran. Jokaisena vuotena Bostonista lähetettiin laiva Sable-saareen ja se tuli takasin lastinaan turkiksia, hylkeenrasvaa ja hampaista.

Indianit olivat kuuluisia metsästäjiä ja Uuden Englannin kauppiat vaihtelivat heiltä mitättömillä esineillä arvokkaita turkiksia.

NEW YORKIN siirtolassa ilmanala oli osittain suotuisampi kuin Uuden Englannin siirtoloissa, ja maaperä oli paikottain paljonkin hedelmällisempi. New Yorkin maaperän suurin osa kasvoi ilman kala- tai näkinkenkälannotusta. Laaksoissa kasvatettiin vehnää ja maissia ja järvien lähetyvillä viinimarja- ja persikka-viljelys menestyi myöskin hyvin. Jalo metsä antoi kaatajilleen enemmän kuin maan raivauksenkustannukset. Sahamyllyjä syntyi useampiin puroihin ja jokiin, ja tukkeja ja valmista puutavaraa lähetettiin Albanyyn ja sieltä alas Hudson jokea pitkin meren rantaan.

Tavallisimmat maanviljelyksen vientitavarat olivat vehnä, vehnäjauhot, maissi, perunat ja ohra. Ohraa ostettiin New Yorkissa suuret määrät, sillä oluen valmistus oli jo silloin päässyt vauhtiinsa, ja New Yorkin hollantilaiset ja saksalaiset osasivat valmistaa ohrasta erinomaista olutta.

Myöskin oli New Yorkin siirtoloissa erinomaisia metsästäysalueita, joista saatiin kallisarvoisia turkiksia, ja suuret sisäjärvet ja St. Lawrencejoki antoivat hyvän kulkutien uusien alueiden tutkimiselle ja kaupankäyntiin indiaanien kanssa. Täällä, kuten muuallakin siirtolain alueilla, vaihdettiin indiaaneilta turkiksia koristeihin, rommiin ja ampumaseksiin. Korkeimmillaan tämän kaupan ollessa New Yorkista lähetettiin Englantiin vuosittain 40,000 nahkaa. Seitsemännentoista vuosisadan lopulla tämä kauppa kuitenkin aleni niin että vuotena 1699 lähetettiin vain 15,000 nahkaa.

KESKUSSIIRTOLAT. Parhaiten englantilaisten terveysolotottumuksiin sopivat paikat uudessa maailmassa olivat neljänkymmenentoisen ja kolmankymmenennen yhdeksännen leveysasteen välillä, nimittäin eteläinen New Yorkin valtio, Pennsylvania, New Jersey ja Delaware. Näiden alueiden maaperä kasvoi "neitsellisellä" vehnää, ohraa, kauraa ja ruista enemmän kuin Englannissa saatiin "tieteellisellä" viljelystavalla. Kirsikkaviljelys, jota Englannissa harjotettiin vain kasvihuoneissa, menestyi New Jersey'n ja Delawaren maaperillä niin hyvin, että niitä tuhlaantui paljon maassa mätänemisen kautta ja syötettiin niitä suuret määrät sille. Karja sai ruokansa luonnon niityltä, eikä niitä tarvinnut läpi talven ruokkia ja suojata navetoissa. Metsän rikkauksia oli myöskin, ja idän ylämaat sisälsivät melkoisen määrän mineraaleja.

Pellavan puhdistaja.

Suuret omaisuudet olivat siihen aikaan, tällä alueella harvinaisia. Enimmäkseen olivat maatilat pieniä ja keskikokoisia ja uutisasukkaat, hollantilaiset, ruotsalaiset ja englantilaiset elivät "kohtuullisesti". Kontraktipalvelijat olivat suurlukuisempia kuin etelässä tai pohjoisessa. Orjia oli myöskin newjerseyläisillä uutisasukkailla.

VIRGINIA. Delawarelahden eteläpuolen maaperä ja sen viljeleminen olivat alussa outoja englantilaisille. Kesä oli pitempi ja paljon lämpimämpi kuin Englannissa ja alankopaikat olivat malarikuumeen pesiä. Jamestownin uutisasukkaat yrittivät kasvattaa vehnää, mutta pian huomasivat sen vähemmän tuottavaksi. Sen sijaan maissi indiaanien neuvojen mukaan viljeltynä tuotti hyvän sadon. Kuusi vuotta Jamestownin asutuksen jälkeen oli maanviljelyksessä viisisataa eekkeriä.

TUPAKKAVILJELY. Vuotena 1612 eräs John Rolfe kasvatti ensimmäisen tupakkasadon. Ja pian huomattiin tupakan olevan haluttua markkinatavaraa, ja uutisasukkaat antaantuivat innolla uuden kauppatavaran viljelykseen. Tupakkaviljelysvimma sai uutisasukkaissa sellaisen vallan, että siirtolan kuvernööri katsoi olevan aihetta antaa julistuksen, että kukaan ei saa viljellä tupakkaa, jos ei ensin

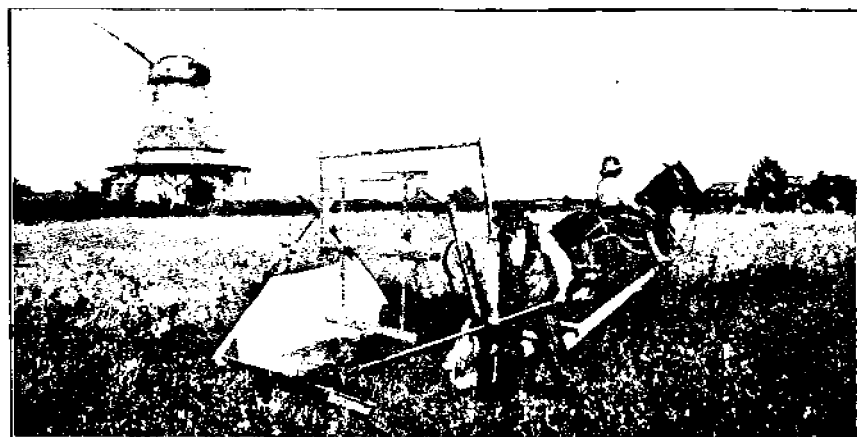
ole kylvänyt vähintään kaksi eekkeriä viljaa. Mutta tämä kieltö ei saanut keskeytystä tupakan viljelyksessä. Sitä viljeltiin ennen muita lajeja, koska se oli voitokkaampaa. Vehnälle ja maissille ulkomaan markkinat eivät olleet niin edulliset kuin tupakalle. Vehnästä saatiin Englannissa kaksi shillinkiä kuusi pencyä bushelilta, kun tupakasta sensijaan saatiin kolme shillinkiä paunalta. Jo niin aikasin kuin 1619 vietiin Virginiaasta tupakkaa 20,000 paunaa Englantiin. Ja tämän voitoisan vientitavaran määrä kasvoi nopeasti vuosi vuodelta. Vuotena 1620 vietiin jo 40,000 paunaa ja 1622 vietiin 60,000 paunaa.

Tupakan viljelysvimma saattoi virginiaassa elintarvetuotannon rappiolle. Kukaan uutisasukkaista ei välittänyt tuottaa elintarpeita, jokainen abersi yhä suuremman tupakkasadon saamiseksi. Elintarpeita vaihdettiin indiaaneilta ja, tyhmästi kyllä, annettiin indiaaneille elintarpeiden vaihtovälineiksi ampumaaseita ja -tarpeita. Tämä uutisasukkaiden voitonhimon kiihottama luopuminen elintarpeiden tuottamisesta ja lyhytnäköinen kauppa indiaanien kanssa tulikin hyvin pian turmiota tuottavaksi. Indiaanisota vuotena 1623 oli suurimmaksi osaksi seurauksena tästä hullusta voittopolitiikasta. Indiaanien asetuttua sotekannalle heidän kanssaan ei voitu käydä kauppaa, eikä saada heiltä elintarpeita. Siirtolain asukkaat olivat nälkäkuoleman partaalla. Tästä seurauksena olikin sitte hallinnollinen määräys, että yleisiä viljavarastoja on perustettava jokaisen uutisasutuksen keskuuteen. Jokaisen aikuisen miehen tuli sijoittaa varastoon yksi busheli viljaa heti sadon perästä. „Mutta tämäkään toimenpide ei saanut Virginian voitonhimoisia tupakkaviljelijöitä palaamaan elintarpeiden viljelykseen. He viljelivät edelleenkin tupakkaa niin kauan kuin se tuotti voittoa. Virginian tupakkaviljelysten työlläiset, se määrä mikä niitä siihen aikaan oli, saivat kärsiä pitkällisiä nälkäkuuroja, herrojensa voitonhimon tähden, viljellessään tupakkaa, joka ei kelvannut syötäväksi.

Englannin kuningas James I vastusti tupakan kasvattamista "siveelliseltä" kannalta lähtien. Hän julisti, että tupakka turmelee ihmisen ruumiin sekä luonteen ja kielsi kasvattamista tupakkaa Englannissa ja tuomasta sitä maahan enemmän kuin korkeintaan viisikymmentäviisi tuhatta paunaa vuodessa. Mutta tämä kuninkaallinen ukaasi ei merkinnyt käytännössä mitään. Silloin, kuten aina ennen ja jälkeen, jokainen hallinnollinen määräys tai laki, joka on vastoin voiton etuja, jää enemmän tai vähemmän kuolleeksi kirjaimiksi yksityisomistusjärjestelmässä.

Tupakan viljelys kiihtyi niin että kahdeksannentoistavuosisadan ensimmäisellä vuosikymmenellä vietiin siirtoloista tupakkaa 21,000,000 paunaa ja vuotena 1750 tupakan vienti oli kaksinkertaistunut siitä mitä se oli vuosisadan ensikymmenellä. Ja ennen kahdeksannentoista vuosisadan loppua tupakan vienti oli noussut sataan miljoonaan paunaan vuosittain. Puolet tuosta tupakkamäärästä kasvatettiin Virginiaassa.

Voittoa tuottavan tupakkaviljelyksen ansioksi on laskettava nopea kiinteistöjen keskittyminen ja kasvaminen Virginiaassa. Viljelysalueet käsittivät tuhannesta aina viiteenkymmeneen tuhanteen eekkeriin. Alussa maita viljeltiin kontrahtityöläisillä, mutta kun orjatyön voittoisuus havaittiin yksistään orjia alettiin käyttämään tupakkaviljelyksillä. Tupakkaviljelys ei vaatinut sivistystä eikä ammattitaitoa työntekijältä. Orjavoutien ruoskien komentamat orjajoukot kyllä osasivat kyntää, kylvää ja istuttaa tupakkapeittoa ja sadon valmistuttua kantaa tupakanlehdet kuivaushuoneisiin. Orjatyön avulla suuret omaisuudet, jotka eivät olleet maksaneet muuta kuin maakonttorimaksun Englannissa, alkoivat tuottamaan kahdestakymmenestä tuhannesta aina kahdeksankymmeneentuhanteen puntaan

Ylijän leikkauksen kehitys kolmen vuosisadan aikana.

vuosituloja, jota vastoin keskijakertainen viljelijä sai tyytyä kolmen ja kuuden tuhannen punnan vuosituloihin.

Orjatyö sai syntymään suuremmissa maatiloja. Vähemmän kuin tuhannen eekkerin alue ei kannattanut orjilla viljelyttää. Laskettiin että yksi orja voi viljellä keskimäärin viisikymmentä eekkeriä ja yksi orjavouti voi katsoa perään kahlakymmentä orjaa, ja vähempi määrä kuin kaksikymmentä orjaa ja yksi vouti ei kannattanut. Viljelysaluoiden arvoa laskettiin orjien luvun mukaan mieluummin kuin eekkeriluvun mukaan. Laskettiin orjan tuottavan vuodessa kuudellatoista punnalla tupakkaa ja neljällä punnalla puutavaraa, maissia ja muita elintarpeita. Senverran tuottaessaan laskettiin hänen tuottavan "pitokustannukset", jotka olivat orjan vuotuisen ylläpitoon kolme puntaa, korkoa viiden prosentin mukaan ostohinnalla, joka laskettiin viideksikymmeneksi punnaksi jonka korko siis oli vuodessa kaksi puntaa kymmenen shillinkiä. Siis kaikkiaan tämän laskelman mukaan orjan pitokustannukset vuodessa olivat viisi puntaa kymmenen shillinkiä. Jos siis orja todellakin tuotti kaksikymmentä puntaa vuodessa voitoksi, jäi omistajalle neljättoista puntaa kymmenen shillinkiä! Mitä voittoja nykyinen tehdaskapitalisti tehneekin, vain harvoissa tapauksissa hänen voittonsa on kolme neljättä osaa työlläisen vuotuisesta tuotannon arvosta.

Mutta orjatyön tuottavaisuus ei suinkaan ollut kaikki mitä orja tuotti yli hoitokustannustensa. Orjien luonnollisesta lisääntymisestä koettiin huoletta niin paljon kuin mahdollista, ja jokainen uuden orjan siittäminen ja synnyttäminen merkitsi omistajalle kasvavaa voittoa. Viimeistään kymmenvuotiaina saivat orjien "pennut" lähteä tupakkavainioille raatamaan. Jos siis orjalapsen kasvattaminen olisi maksanut omistajalle puolet aikuisen kustannuksista, hinta kymmenvuotiaalle orjalapselle olisi ollut viisitoista puntaa, ja viisitoista vuotiaaksiin työttömänä kasvatettuna hän olisi maksanut ainoastaan kaksikymmentäkaksi ja puoli puntaa. Ja siinä iässä hän kykeni tupakkaviljelyksillä tuottamaan saman kuin aikuinenkin orja.

Orjatyöhön kuitenkin sisältyi suuremmin luonnonrikkauksien tuhlaus. Afrikasta tuodut orjat ja vielä ensimmäisessä polvessa maassa syntyneet orjat olivat kykenemättömiä sivistystä vaativaan viljelykseen. Ja toiselta puolelta tupakkaloordien voitonhimo ei ajatellutkaan sivistää orjaa niin paljon että hän kykenisi hieman taitoa ja tietoja vaativaan viljan, juurikasvien ja hedelmien viljelykseen. Tupakkaviljelykset muuttivat paikkaansa alinomaan. Kun maaperä yhdeltä paikalta oli imetty ryöstöviljelyksellä kasvukyvöttömäksi, muutettiin tupakkaviljelys uudelle raikkaammalle alueelle. Ja niin tehtiin tuhansia ja satoja tuhansia eekkeriä kuiviin imetyksi, niin että ne eivät kasvaneet edes karjan rehua.

Tästä orjien ja luonnon suunnattomasta riistämisestä ei kuitenkaan seurannut läheskään kaikkien tupakkaloordien rikastuminen. Osa heistä olivat englantilaisia ylimyksiä, joka elivät ylellisesti mässäten ja pitäen kukin pientä kuminkaalista hovia, koettaen siinä voittaa toinen toisensa. Tupakka oli tullut kuuluisaksi kauppatavaraksi, ja tupakkasadon päälle saatiin Englannista luottoa suuria summia. Tupakkaproonit tuottivat Englannista kaikkea ylleliiyyttä ja yleensä kaikkiä elämänsä tarpeet, orjien pumpulikankaista omiin mahonkisiin huonekaluihin ja koristeheilyihin saakka. Useat olivat toivottomasti velkaantuneet englantilaisille kauppiaille. Maita ja kasvavia satoja pantiin kiinnityksiin englantilaisten kauppiaiden saatavien takuiksi, ja vielä tänäpäivänä painavat nuo vanhat kiinnitykset osaa etelän suurviljelijöitä.

(Jatketaan)